

TromPeter havde virkelig haft et hårdt liv lige fra han var en lille kornet og indtil nu og var endt på Røde Kro på Am Ager, indtil den lukkede og slukkede.

Modemælken måtte han indtage fra kohorn, og skohornene havde aldrig passet til hans sko, så derfor havde han været meget forsigtig gennem opvæksten. Det var dog så som med opvæksten, thi hans familie havde den last, at det ikke ville bruge blebukser til de små. De fik derimod trompetbukser på fra start af.

Han ville gerne ud at sejle, og startede i det meget små på Hornbæk.

Der fik han tjansen som tågehorn, men når der var klart skib og klart vejr, var der som sådan ikke brug for ham. Det var det tidsrum, at han skrev melodien ”Horny Weather”, der ikke rigtig fik nogen succes, før andre plagierede den og til og med gav den en anden titel.

I fritiden, når han ikke sejlede på Hornbæk, forsøgte TromPeter at gøre sig bemærket i nærsamfundshjælperfundet ved at deltage i de forskellige jagter som jagthorn, men efter at han havde forstyrret alle det gevir- og hornklædte vildt vildt, blev han selv **andskudt**, og trak hornene til sig og gik så sluktørstig hjem.

På et tidspunkt i den puré ungdom fik TromPeter meldt sig som soldat til den røde armé med en ordentlig blæser på og startede som menigt signalhorn. Alt gik godt, indtil TromPeter ikke kunne komme op om morgenen, fandt ud af at armene var hvide, og blev forvist til en Ubåd! Første gang, at morgensignalet skulle lyde, var TromPeter parat. Ingen var dog klar over, hvor meget signalet ville runge i ubåden, så det hele endte med, at TromPeter blev smidt ud gennem ”Topedoerne”. Hvis de havde haft tre, ville de have haft brugt dem...

TromPeter var heldig, idet han havde halsbetændelse og derfor ikke kunne synke, så han røg til tops for første gang i hans liv, selvom han aldrig før havde røget. Hverken det ene eller det andet, men mange havde givet ham noget røg gennem tiden.

Og så var han senest endt på Røde Kro. Fine vilkår og flotte farver. Ingen råbte skældsord til ham under hans optræden, og der var mørkt i salen, så publikum kunne hygge sig uden at kende hinanden.

Det gik godt i en rigtig pæn periode – efter TromPeter’s tidshorisont – men da lyset pludselig ved en fejl blev tændt i salen, og man så, at der ingen gæster var, blev TromPeter smidt ud, og Røde Kro lukkede.

”Så kan jeg bedre forstå, at jeg er så tørstig”, tænkte TromPeter, der jo skulle aflønnes med en den af drikkepengene.

Og nu var han forvist. Forvist til Hornslet, hjem til barndomsbyen...

Han tænkte alligevel meget på Røde Kro, og hvorfor det var sket, som det var sket. Kroejeren havde jo næsten hver aften råbt ”Fuldt Hus”, så det var underligt, at det skulle lukke. Men der var vist også noget med, at en anden havde råbt ”Straight Flush”, hvad det så end måtte betyde.

Så gik det op for TromPeter, at han var blevet snydt, så øllet drev ud af hannerne. Her havde han troet, at han spillede alene, og så var der alligevel også to andre, der spillede. ”De må have været bedre”, tænkte TromPeter, ”og så kom jeg åbenbart til kort. Jeg er jo også ret lille, men alligevel... Snydt og bedraget – Jeg tager derhen igen!”

Og det gjorde han, men hvem mødte han? Jo, det var såmænd KongFirmantsbanden, hvor hans gamle ven fra sejlertiden også var.

Og hvad sidenhen skete, henhører til et ”ffortende” afsnit.